

* * *

Τί συμβαίνει με τὸν κ. Μυράτ; Πῶς γίνεται, ἓνας ἠθοποιὸς τόσο ἔμπειρος καὶ ἓνας ἄνθρωπος τόσο καλλιεργημένος σὰν καὶ αὐτόν, νὰ συσσωρεύει τὰ λάθη στὸν καταρτισμὸ τοῦ ρεπερτο-

ρίου του; Πώς είναι δυνατό να επιλέξει το «Ντοϋο Σεμπασιτιάνι» και τώρα το «Πρώτο ραντεβού»; Πώς είναι δυνατό να μη διακρίνει ποιά θά ήταν ή τύχη αὐτῶν τῶν ἔργων; Διαλέχθηκαν μόνο και μόνο για να ἔχουν ἐπιτυχία. Πώς μπορούσαν να τὴν ἔχουν; Τέτοια σφάλματα ἐκτιμήσεως, όταν προπάντων προέρχονται ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο κατατοπισμένο, μοῦ παραμένουν ἀκατανόητα.

Βέβαια, ἡ πολὺ γρήγορη καὶ ἀνεξήγητη πτώση τοῦ «Ὁθέλλου» δικαιολογεῖ κάποια σύγχυση φρενῶν, ἀλλὰ ὄχι καὶ στο σημεῖο να μὴ γίνουν ἀντιληπτὰ τὰ βασικὰ σφάλματα τοῦ «Πρώτου ραντεβού». Ἦταν ἄλλωστε καὶ ἡ πτώση τοῦ «Ὁθέλλου» ἐντελῶς ἀνεξήγητη; Νομίζω, μόνον ἐν μέρει. Ἡ παράσταση ἦταν, ὅπως τὸ ἔγραψα στὸ προηγούμενο μου σημείωμα, ἐπιμελημένη καὶ τοποθετημένη σὲ σωστή βάση, ἀλλ' ἓνα θέατρο—τὸ ὑποστήριξα κι ἄλλοτε—καταδικάζει τὸν ἑαυτό του ἅμα ἀνεβάζει διαδοχικὰ «Σεμπασιτιάνι», «Ὁθέλλο», «Πρώτο ραντεβού». Ἐνα θέατρο πρέπει νὰ δημιουργήσῃ παράδοση, νὰ ἀποκτήσῃ ἓνα ὀρισμένο κοινό, στὸ ὁποῖο ν' ἀποτείνεται. Παράλληλα, οἱ ἡθοποιοὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν τέτοιο πρωτεῖσμό, ὥστε νὰ παίζουν ἱκανοποιητικὰ ἅμα κάνουν δοκιμὲς στὸν «Ὁθέλλο» παίζοντας τὸ βράδυ «Σεμπασιτιάνι», καὶ νὰ παίζουν τὸν «Ὁθέλλο» κάνοντας σύγχρονα δοκιμὲς στὸ «Πρώτο ραντεβού». Οἱ τέτοιες μεταφορὲς ἀπὸ τὸ ἓνα κλίμα στὸ ἄλλο ἔχουν γιὰ ἀναπότρεπτη συνέπεια ἐλαττώσεις τῆς ἀποδοτικότητος καὶ ζημία.

Ὅπωςδὴποτε, γιὰ τὸ «Πρώτο ραντεβού» δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ κανένας ἰδιαίτερος λόγος. Καὶ σὰν ἐργάκι χωρὶς σημασία ὑστερεῖ κι ἀπὸ τὸ πρωτόλειο τῶν συγγραφέων του ποὺ παίχθηκε πέρσι.

Οἱ κ.κ. Μπακόπουλος καὶ Βασιλειάδης συνέλαβαν ἓνα θέμα, ποὺ στὸ πολὺ συμβατικὸ καὶ στερεότυπο εἶδος τοῦ θεατρογραφήματος δὲν ἀποκλείεται κάτι νὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀποδώσει, ἀλλ' ὕστερα τὸ ἐγκατέλειψαν κι αὐτό, καὶ συσώρευ-

σαν χωρίς εἰρμὸ διάφορες ἀσυνάρτητες κοινοτοπίες, πού δὲν τὶς διακοσμοῦσε τουλάχιστον ἓνας ἔξυπνος διάλογος.

Ὁ κ. Ἡλιόπουλος, πού ἔπαιξε τὸν κύριο ρόλο, εἶναι ἓνας λεπτότατος κωμικός, τὸν ὁποῖο ἰδιαίτερα ἐκτιμῶ, ἀλλ' ὁ ὁποῖος, ἀκριβῶς γιατί εἶναι λεπτότατος, δὲν ἔχει τὴν πληθωρικήτητα καὶ τὸν λαϊκὸ τόνο πού μποροῦν νὰ ἐκσφενδονίσουν τὶς κενὲς ἀσημαντότητες ἔτσι ὥστε νὰ περάσουν τὴ ράμπα.